

Budapest, 2022. február 23.

Szerda 18 óra

Somogyi Péter lp.

HAJÓRA TÉVE, LENYŰGÖZŐ BÉKESSÉGBEN

Lekció: ApCsel 27,27-36

Alapige: ApCsel 27,34-36

„Ezért intelek titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseteket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről. E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett. Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek.”

Egyértelműen látjuk, hogy ebben a két héten át tartó kiszolgáltatottságban, ebben a tehetetlen sodródásban egyetlen reménysugár az, amit Pál apostol közvetít. Figyelmeztetése emberileg mit sem ér, mégis elmondja azt. Sőt! Folytatja tovább és mindenek ellenére bizakodásra készíti a hajón lévőket. Ez nem abból fakad, mert Pál semmitől sem fél, mert egyáltalán nem csalódott. Biztos, hogy nem esett neki jól, hogy nem hallgattak rá, hogy belesodródtak ebbe a hihetetlenül nehéz, életveszélyes, embert próbáló helyzetbe. A fordulatot - ahogyan tegnap hallottuk - az hozta, hogy

megszólalt az Úr: „*Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak!*” Félelméből szabadítja ki az Úr az apostolt és bátorításra készíti a többiek iránt. Így van ez ma is. Így válunk mi is Isten mentő akarátának hírnökeivé. Isten kijelentése az egyetlen kivezető út a kiszolgáltatottságból, ez ad bátorítást és iránymutatást. Ezt Pál hitte és hitét meg is vallotta, ez a mi dolgunk is.

Két hét sodródás után, élet-halál tusája után, miközben már Pálon keresztül felragyogott a reménysugár, arra lettek figyelmesek éjfél tájban a hajósok, hogy valamilyen szárazföld közelébe kerültek. Tizennégy napon át a sötétségben azt sem tudták, hogy hol vannak pontosan, a sodrásirányt sem tudták meghatározni, egyetlen támpont Isten kijelentése volt: „*Egy szigetre kell kivetődniünk.*” Milyen különös és nagyszerű látni ezt. A szakemberek nem látnak semmit, Isten kijelentése azonban világos támpont a sötétben. Nincs jel az égen, amit látva tudnának tájékozódni, de van jelzés Isten Szavában, ami irányba állít. Mert a dolgok kimenetele nem az, amit a sodró erők „játéka” meghatároz, nem az, amit az emberek elhatároznak, hanem az, amit Isten akar és kijelent, mert Ő az Úr a tenger, a szél és az ember felett is.

S akkor jön az emberi felfedezés és az ebből fakadó cselekvés. Valamit érzékelnéi kezdenek a hajósok a kimenetelből, mérni kezdenek, „műszereik” azt mutatják, hogy csökken a mélység. Négy horgonyt is kivetnek hátul, hogy biztosítsák a hajót, tartva attól, hogy zátonyra futnak. Az azonban megint nagyon emberi és jellemző, hogy nem abban hisznek, amit Pál közvetít nekik, hanem a maguk feje szerint menekülni próbálnak egyedül. Mert igazán mi számít? Az én életem, Az a fontos, hogy én megússzam, hogy én megmeneküljek. Mennyi ilyen vesz körül bennünket is. Egyéni biztosítások, tervek a megmenekülésre globálisan és

lokálisan is. Hogy mi lesz a többiekkel? Ez az ő dolguk, ez nem a mi dolgunk. Isten egészen másként mutatja be szándékát itt és a teljes Írásban. Pál ezt hallja: *„Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak!”* Micsoda üzenet ez. Isten ajándékai ezek ez emberek, minden gyarlóságuk, hitetlenségük, önfejűségük ellenére is. Pál nem úgy éli ezt meg, mint Jónás, aki haragszik. Ő komolyan veszi ezt a döntést, Isten mentő döntését ezek felől az emberek felől és ez határozza meg a cselekedeteit. Mit tesz? Azzal együtt és annak ellenére, hogy emberi elutasításban volt része, újra szól és figyelmeztet: *„Pál így szólt a századoshoz és a katonákhoz: Ha ezek nem maradnak a hajón, akkor ti sem menekülhettek meg.”* (31.v.) A hajósok egyéni menekülési kísérlete veszélyeztet mindenkit. Mert nem a mentőcsónak a mentő eszköz, hanem az, amit Isten készít el. Ki kell ezt mondani, meg kell ezt vallani, figyelmeztetni kell újra és újra, állhatatosan. Milyen jó, Pál nem fáradt bele ebbe! Mi lett volna, ha nem mondja el? Nekünk sem szabad belefáradni, folyamatosan, következetesen, állhatatosan kell Isten kijelentését közvetíteni, alkalmazni, megértetni. Itt ezen az éjszakai órán, ezek között a nem mindennapi körülmények között célhoz ér az üzenet: *„A katonák ekkor elvágta a mentőcsónak köteleit, és hagyták, hogy elsodorja az ár.”* (32.v.) Van, amikor hagyni kell, hogy elsodorja az ár azt, amiben egyéni menekülési esélyt látott az ember. Mert együtt kell maradni! Ennek is teljesebb üzenete lehet számunkra, ha átgondoljuk az életünket. Az egyéni menekülés lehetősége, látszata nagy kísértés, miközben a közösségi háttérbe szorul. Mi szolgálja a közösség javát? Ez az igazi kérdés és nem csupán az, hogy mi szolgálja az egyedi érdekeket. Ezt a gyülekezetben éppúgy szükséges megvizsgálni, mint a társadalmi életben. Itt sincs és nem is

lehet más támpont, mint, amit Isten az Ő kijelentésben mond nekünk.

Miután a figyelmeztetést végül komolyan veszik, nem valamifajta „lincselés” következik, hanem egy hálaadó étkezés, különös asztalközösség, ahol mindenkinek helye van: *„Ezért intelk titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről. E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett. Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek.”* Pál folytatja az intések, az útmutatások sorát és az Úr Jézus szavait idézi, Aki a hajunk szálait is számon tartó Atyára mutat: *„Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről.”* Ez a hit bizonyossága, Isten hatalmának megvallása egy kilátástalan helyzetben. Újra csak lássuk meg, hogy Pál nem ítélik, nem fenyeget, nem fogalmazza meg, hogy egy ilyen egyéni menekülési ötlet, büntetést érdemel. Őt a menekülés útja, a mentő szeretet hatja át. Jó ezt is megtanulni tőle! *„Ezért intelk titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseket szolgálja.”* Az fontos, ami megmenekülést szolgálja, a közös megmenekülést. Az Úr Jézus Krisztus lelkülete jelenik meg az apostolban, ő valóban krisztusi emberként áll meg itt ezek között az emberek között. Nem azon morfondíroz, hogy mit érdemelnének, hanem az foglalkoztatja őket, hogy hogyan menekülhetnek meg.

S milyen egyszerű dologra mutat, milyen egyszerű dolog segít. Ez is olyan lenyűgöző. Csak enni kell. A feszültséget okozó félelem, a tengeribetegség miatt nem ettek már két hete. Teljes kimerültség lelkileg és testileg, kényszerű böjt, ami után meg kell erősödni. Micsoda békesség árad át azon keresztül, ahogyan Pál hálát adva megtöri a kenyeret egy ilyen helyzetben: *„Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről. E szavak után vette a kenyeret, hálát*

adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett.” Az apostol egyértelműen kifejezte, hogy a megtartatásért, a gondviselésért, a tápláltatásért egyedül Istent illeti a hála. Ő nemcsak evett, hanem hálával a szívében evett. A tomboló természeti erők kellős közepén, a sodró áramlatok mellett, az életveszélyes helyzetben hálás szívvel töri meg a kenyeret és eszik. Emlékszem, hogy mennyire megragadta a szívemet ez 25 évvel ezelőtt már, amikor erről szolgálhattam itt a gyülekezetben egy előkészítő alkalmon. Micsoda békesség ez! Egy ilyen helyzetben megtörni a kenyeret. Ilyenkor az emberi remények törnek meg, akár a hit is, meg az emberi szív. Akkor azonban, amikor Isten kijelenti magát az embernek, amikor felragyog a szabadulás útja, akkor békességet kap, ahogyan éppen Pál apostol írja meg: *„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.”* (Fil 5,6-7) Hajóra téve, lenyűgöző békességben. Ezt a címet adtam ennek a résznek. Ez a békesség valóban lenyűgöző és hat másokra is. Nem büntetés, nem félelemkeltés jelenik meg, hanem felülről való békesség. Ez indítja a többieket erre az egyszerű és egyben szükségszerű lépésre, hogy megerősödjenek testileg, lelkileg, mert ez a kettő szorosan összefügg. *„Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek.”* Milyen jó ezt látni: mindnyájan nekibátorodtak. Ilyen hatást kellene nekünk is gyakorolnunk a környezetünkben, tiszta szívvel, békességgel, mentő szeretettel, jó példát adva. Pál apostolon keresztül felragyog a hívő ember példája, aki hitében, tetteiben Isten Szentlelke által vezérelt ember, akiben az Úr Jézus mentő szeretete ölt testet, aki Isten kijelentéséhez ragaszkodik. Felelősen van jelen a legnehezebb helyzetekben is, figyelmeztet és int és tanácsol.